

Sygn. akt II Ka 39/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2024 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 30 października 2023 r. sygn. akt II K 197/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego **K. P.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 39/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 października 2023 r., sygn. akt II K 197/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <p>a) Ustalenie, iż oskarżony działał umyślnie, podczas gdy z zeznań wszystkich przesłuchanych świadków wynikało, iż oskarżony w chwili podjęcia decyzji o prowadzeniu pojazdu (31.03.2023 r.) był przekonany, iż nie znajduje się pod wpływem alkoholu, czemu dał wyraz komunikując to świadkom przed podróżą oraz Funkcjonariuszowi Policji przybyłemu na miejsce zdarzenia.</p> <p>b) Przez zaniechanie nieustalenia, iż przekonanie oskarżonego o spaleniu przez jego organizm alkoholu spożytego w dniu 30.03.2023 r., było uzasadnione, na podstawie ustalonych przez Sąd okoliczności spożywania alkoholu w szczególności: ilości i mocy alkoholu a także czasu i okolicznościach jego spożycia.</p> <p>c) Ustalenie, że oskarżony doprowadził do zdarzenia drogowego uderzając swoim pojazdem w tył śmieciarki, podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	gdy oskarżony zaprzeczył aby to on doprowadził do kolizji przy czym kolizja drogowa nie była przedmiotem niniejszego postępowania a postępowanie dowodowe w tej kwestii nie było prowadzone.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wniesiony środek odwoławczy był bezzasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu zarzutów podnoszonych w apelacji.</p> <p>Należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w Węgrowie rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w apelacji, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji dotyczące umyślności winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu są prawidłowe, gdyż stanowią wynik właściwie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 k.p.k., której to wyniki w sposób wyczerpujący zostały</p>		

wyeksponowane w uzasadnieniu tegoż wyroku.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Wskazał także części zeznań świadków, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn elementy zeznań oskarżonego oraz świadków na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak dokonaną ocenę dowodów są zatem prawidłowe, co w ocenie Sądu II instancji prowadzi do przekonania, iż zarzuty apelacyjne podnoszone przez obrońcę oskarżonego K. P. w tym zakresie są chybione.

Nie można zgodzić się z argumentacją sformułowaną w apelacji, zgodnie z którą oskarżony w chwili podjęcia decyzji o prowadzeniu pojazdu w dniu 31 marca 2023 roku był przekonany, iż nie znajduje się pod wpływem alkoholu. Twierdzenia te stoją w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim z zeznaniami świadka O. T., która podała, iż od oskarżonego czuć było silną woń alkoholu, a także z dokumentami z protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego, ponieważ badania te jednoznacznie wskazują na początkowo wzrastającą tendencję stężenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego. Bezsprzecznym jest, iż oskarżony został poddany badaniu stanu trzeźwości urządzeniem Alco-

Sensor IV CM nr fabryczny 119244 z wynikami 0,31 mg/l o godzinie 07:46, 0,31 mg/l o godzinie 07:47, oraz 0,35 mg/l o godzinie 08:02 (k. 2-2v akt sprawy). W aktach sprawy znajduje się aktualne świadectwo wzorcowania urządzenia Alco-Sensor IV CM nr fabryczny 119244 wydane dnia 14 listopada 2022 r. (k. 6-6v akt sprawy).

Wobec powyższego, Sąd II instancji podziela zdanie Sądu I instancji, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu opisanego w art. 178a § 1 k.k, ponieważ oskarżony w dniu 31 marca 2023 roku był kierowcą samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Sąd II instancji podziela zdanie Sądu I instancji, iż oskarżonemu można przypisać winę, z uwagi na to, że znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej mogąc podjąć działanie zgodnie z prawem, przy czym wprawiając się w stan nietrzeźwości znał jego działanie, a w czasie czynu był w pełni poczytalny.

Odnosząc się do kolejnego twierdzenia obrońcy oskarżonego z punktu II lit. b apelacji, Sąd II instancji nie dopatrył się uchybień w ustaleniach stanu faktycznego, ponieważ jak wskazano w uzasadnieniu, Sąd I instancji nie podzielił wyjaśnień oskarżonego K. P. w zakresie w którym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i twierdził, że kierował samochodem w dacie zdarzenia, ponieważ uznał, że jest trzeźwy.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 28 października

2020 roku, sygn. akt II KK 405/19, LEX nr 3077362, nie można uznać za naruszenie prawa sytuacji, gdy sądy powszechne za pomocą innych, niż by sobie życzyły tego strony, określonych dowodów realizują swój obowiązek ustalenia prawdy materialnej. W skarżonej sprawie Sąd I instancji ustalił sprawstwo oskarżonego co do zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu za pomocą dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego K. P., zeznań świadka M. P., zeznań świadka W. P., zeznań świadka O. T., a także protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego K. P..

Nie można zgodzić się również z twierdzeniem zawartym w apelacji, zarzucającym iż Sąd I instancji ustalił, że oskarżony doprowadził do zdarzenia drogowego uderzając swoim pojazdem w tył śmieciarki, podczas gdy oskarżony zaprzeczył aby to on doprowadził do kolizji. Ramy postępowania zostały określone przez akt oskarżenia, zgodnie z którym, K. P. został oskarżony o czyn z art. 178a § 1 k.k. tj. o kierowanie samochodem w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,31 mg/l zmierzające do 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Jak słusznie zauważono w apelacji, kolizja drogowa nie była przedmiotem niniejszego postępowania, a postępowanie dowodowe w tej kwestii nie było prowadzone. Wobec tego nie sposób zgodzić się, z twierdzeniem, że Sąd I instancji dokonał własnych ustaleń co do okoliczności zderzenia się pojazdów w dniu 31 marca 2023 roku i uznał winę oskarżonego za doprowadzenie do kolizji i miało to wpływ na treść wyroku.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2016

roku, WA 4/16, LEX nr 2053656, błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to de facto błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez Sąd orzekający błędnych wniosków. Z kolei zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych (...) winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami Sądu.

Stanowisko przedstawione w tym judykacie aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Nie ma wątpliwości co do tego, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu z art. 178a §1 k.k.

W ocenie Sądu II instancji, dokonany przez Sąd I instancji wybór rodzaju kary zasadniczej – najłagodniejszej rodzajowo kary grzywny i określenie wymiaru samej ilości stawek dziennych tejże kary nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni przekonują, iż Sąd Rejonowy przesłankom łagodzącym oraz obciążającym tego oskarżonego nadał właściwą rangę i znaczenie oraz w należyty sposób uwzględnił kodeksowe kwalifikatory dyrektyw wymiaru kary, które wpływają na jej wymiar. Ilość stawek dziennych kary (140) oraz jej wysokość (20

złoty) w rozważanym przypadku jest przede wszystkim adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego K. P., spełniając przy tym pozostałe czynniki, o jakich mowa w art. 53 k.k w zw. z art. 33 k.k. Wymierzona kara zawiera w sobie ładunek dolegliwości koniecznej dla pełnego uświadomienia oskarżonemu konieczności poszanowania przepisów prawa.

Sąd I instancji na podstawie art. 42 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego K. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat. Wymierzenie tego środka karnego i jego wysokość nie budzi zastrzeżeń, bowiem ustalając okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd I instancji miał na uwadze przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma spełnić ten środek karny w stosunku do osoby oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd miał także na względzie stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie czynu tj. 0,31 mg/l mierzące do 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i z tego względu okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został orzeczony na 3 lata, czyli w najniższym możliwym wymiarze przewidzianym w kodeksie karnym za popełnienie czynu z art. 178a §1 kk.

Wniosek

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k w związku z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy tj. poprzez uniewinnienie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonego od zarzucanego mu czynu		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (280 zł opłaty od kary i 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Cały wyrok

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana